

**CARME G. MEGÍA**



**GORDOFÒBIA**  
**UNA QÜESTIÓ DE PES**

Gràcies a totes les persones que m'han fet replantejar-me el món que ens envolta.

Gràcies a la família de Stop Gordofobia per comptar amb la meua col·laboració.

Gràcies a les dones invisibles que han estat sempre i que mai apareixen en els llibres de història.

Gràcies a la meua germana, Ro Godino, per les il·lustracions (sempre he confiat en la teua creativitat).

Gràcies a Jesús Frare per les correccions i les hores de converses.

Gràcies a Andrea Pardo, companya en lluita a qui m'estime i amb qui sempre trobe suport.

Gràcies a ArteMapache per deixar-me fer servir la seua il·lustració en un dels textos i per representar cossos diversos en el seu treball.

Gràcies als feminismes i a tots els altres activismes que m'ajuden a ser millor persona, i perdoneu si de vegades sóc massa "hetera", massa "cis", etc. Espere continuar amb aquesta deconstrucció.

Gràcies a aquest cos que em fa estar present en la lluita i al que de vegades maltracte i no estime suficient.

Anime a la resta a parlar d'aquesta forma d'opressió i com interacciona amb la seua realitat particular: gordofòbia i transfòbia, gordofòbia i xenofòbia... etc.

No deixaré de parlar de gordofòbia mentre que les nostres companyes hagen de viure la pressió estètica i el rebuig al seu físic.

***Carmen G. Megía. Almàssera, València, Estiu 2018.***

## Pròleg.

Totes les persones grosses hem patit gordofòbia alguna vegada. Des de quan es van ficar amb nosaltres en el col·legi pel nostre pes fins a la setmana passada, quan ens varem sentir malament en el provador d'una botiga. La gordofòbia és un tipus més d'opressió, com el masclisme o l'homofòbia. Normalment no entenem la paraula "grossa" com un adjectiu més (com alta o baixa), sinó com un insult. Començant per aquí, la gent grossa, hem patit violència constant al llarg de les nostres vides.

Recorde quan, sent una adolescent, em passava molt allò d'anar pel carrer i que em cridaren coses. En el meu cas no eren "floretes" (especial èmfasi en les cometes), sinó la paraula "grossa" com a un aspecte negatiu. Fins i tot les meues àvies, que són persones que m'estimen, m'han recordat (i em segueixen recordant) molt sovint el pes que em sobra, segons elles. Ens prenem moltes llibertats jutjant la resta de persones, sent paternalistes amb elles pel que fa al físic. No obstant això, no és tan constant la nostra preocupació cap a l'estat emocional i anímic. Per tot això, i per molt més que Carme ens explica en els seus escrits, és tan important que es tracte aquest tema. Ja que la gordofòbia és una qüestió (de pes) que no s'aborda prou dins de la societat, aquest debat és molt necessari.



**Andrea Pardo**  
**Calatayud,**  
*juny, 2018.*

## **Quan el feminisme parla de pressió estètica i no de gordofòbia.**

El sistema heteropatriarcal cosifica les dones jutjant-les pels seus cossos. L'home, subjecte de poder, passa a disposar de la dona, objecte de desig. La mirada masculina condiona tot el que som des del minut u, aconseguir la seua aprovació es converteix en el centre. Per això, hem d'estar belles segons el cànon establert i modificar els nostres cossos constantment per a perfeccionar-los. Totes hem rebut comentaris i valoracions no demanades, paraules obscenes o insults, en el nostre entorn més proper, però també caminant pel carrer o en espais d'oci nocturn. Cap persona amb sensibilitat feminista negarà això. Llavors, per què no podem parlar en els nostres espais feministes sobre gordofòbia? Parlem de pressió estètica d'una forma global evitant fer una anàlisi més extens sobre els diferents tipus d'opressions contra realitats corporals no normatives. Això s'explica a través de les següents raons:

1- La gordofòbia s'entén com un tema personal que no té cabuda en política. En aquest punt es fa necessari recordar que tot és política: si la pressió estètica ho és, la gordofòbia només és una extensió més d'aquella. És a dir, sí que és una qüestió política en la qual conflueix el capitalisme i l'heteropatriarcat entre d'altres.

2- Parlar de gordofòbia suposa parlar de com es construeixen els nostres desitjos i la nostra mirada, suposa qüestionar-nos des de dins, però no ens estem qüestionant quan ens posicionem davant qualsevol altra forma d'opressió? Deconstruir-nos passa necessàriament per autoconfrontar-nos amb les idees que hem assumit a través del sistema dominant.

3- La reticència a parlar sobre gordofòbia també ve de la por davant la possible pèrdua de privilegis. En aquesta realitat heteropatriarcal, l'home no vol perdre el privilegi de poder qüestionar la nostra bellesa i dictaminar com ha de ser. La dona considerada de bellesa normativa no vol perdre el privilegi de ser reconeguda socialment per la seua aparença.

4- La gordofòbia també s'oculta amb el discurs de la salut “gràcies” a la gran mentida de l'IMC (índex de massa corporal). No podem negar que la grossor comporta un risc, però aquest no pot ser el centre del debat, un debat que d'altra banda té més de superficial que de preocupació pel benestar de les persones. El debat hauria de posar al centre el perquè ens oprimeixen per tenir unes mesures i no unes altres.

El sistema dominant és binari, així que traça punts oposats. En un extrem trobem el privilegi i en un altre l'opressió (per descomptat, entre els dos extrems n' hi ha infinitat de matisos):

Home—Dona

Animal humà—Animal no humà

Classes Dominants—Classes populars

En quan a l'estètica heteropatriarcal Home—Dona (sempre des del paràmetre cis):

Home més gran físicament—Dona més xicoteta físicament

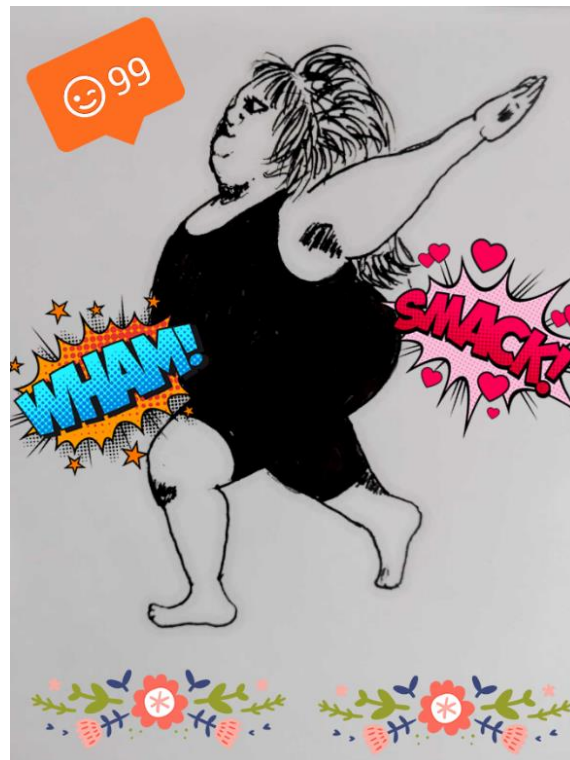
Les característiques situades a l'extrem del privilegi conformen el que anomenem normativitat, és a dir, el que se suposa bell per a aquesta societat. Existeixen altres realitats corporals que directament s'exclouen de l'equació, com les d'aquelles persones amb diversitat funcional, i són invisibilitzades en major grau.

La grossor queda al final d'aquesta línia divisòria, d'aquesta jerarquia de la tirania estètica representant la lletjor i girant l'ordre heteropatriarcal: la dona no pot ser més gran físicament que l'home, perquè l'home és aquest subjecte de poder que l'ha de protegir i rescatar. La primesa es converteix, per tant, en l'ideal a assolir.

Parlar de gordofòbia suposa ampliar la mirada, ser més lliures, acceptar la diferència i trencar amb allò establert. Parlar de gordofòbia suposa posar contra les cordes l'heteropatriarcat però també al capitalisme, sistemes que es donen la mà perquè el teu cos es converteix en una presó, perquè consumisques tot tipus de productes i receptes miraculoses contra l'obesitat, perquè compres la seua roba, les seues cremes i medicaments, perquè sigues aquesta bona dona capaç de fer que la mirada masculina es pose a sobre teu.

La gordofòbia és una qüestió política. Les dones grosses pateixen doble discriminació pel seu gènere i per tenir un pes no normatiu. El patriarcat s'ha encarregat de que ens quedem en l'àmbit privat, fent allò considerat de menys valor, mentre l'home decideix i mana. Quan es jutja la dona més durament que l'home, quan sobre ella es projecten comentaris i mirades de valoració sobre el seu físic, se li està fent més difícil la participació en espais de militància i activisme. Perquè, qui vol estar on no es compta amb ella, on tens por que el teu físic siga qüestionat, com és qüestionat per la societat sencera?

Som d'esquerres i persones combatives, però no ho neguem: ens influeix el missatge del sistema dominant, l'heteropatriarcat, el masclisme i la gordofòbia. Per tot això trobe necessari parlar d'aquesta forma d'opressió per a donar respostes alliberadores per al coniuent de la societat.



## Els teus prejudicis sí són capitalistes.

*"L'obesitat és capitalisme. Si som revolucionaris, hem de rebutjar l'obesitat".*

En la meua recerca incansable per acceptar la diferència i tolerar tots els físics, m'he trobat amb arguments d'allò més diversos que neguen la gordofòbia o la ignoren completament. No podien faltar els dels companys de lluita que creuen tenir el do de la veritat absoluta. *"El feminisme està bé, però companyes no us oblideu d'estar belles"*, sembla que diuen.

Segurament el seu discurs tinga una mica de preocupació real i veracitat. No puc negar les conseqüències directes del *fast food* en una societat de consum que no es nodreix sinó que engoleix coses plenes de productes nocius per a la salut, que busca el plaer immediat i el sedentarisme en tots els seus nivells, físics i mentals. Podríem debatre llargament sobre això i no em quedaria més que reconèixer que és una realitat. Ara bé, això és excusa per invisibilitzar la persecució contra els cossos grossos, especialment si són de dones? La resposta és clara, no.

L'exemple més il·lustratiu el trobem als Estats Units, on es calcula que aproximadament 41,7 milions d'homes i 46,1 milions de dones són obesos (1). Un dels factors socials que influeix en aquestes xifres, és l'estatus econòmic. Els aliments pocs saludables i excessivament calòrics són molt barats, enfront dels aliments saludables, com verdures fresques i fruites, que no pot adquirir la població amb un nivell adquisitiu baix. A més existeixen els anomenats deserts alimentaris: *"segons un informe dirigit al Congrés dels Estats Units pel Servei d'Investigacions Econòmiques del Departament d'Agricultura, prop de 2,3 milions de persones (un 2,2% del total de llars dels Estats Units) viuen a més d'una milla (1,6 km) d'un supermercat i no tenen automòbil propi"*. *"En estudis realitzats s'ha trobat que en els districtes més rics es troben fins a tres vegades més supermercats que en els més pobres"* (2). Davant d'aquesta realitat, es fa negoci amb la idea "primera-capitalisme", tota una maquinària milionària de frustracions (3): els centres d'estètica, la roba de moda, les revistes, la publicitat, les clíniques de nutrició i altres inversions que promouen un cànon de bellesa a seguir i que va molt més enllà del discurs de la salut per a convertir-se en un mercat i una forma de control social.

La cirurgia estètica és un producte de consum més: la facturació dels centres mèdics especialitzats a l'estat espanyol l'any 2016 va ser de 1.470 milions d'euros (10,1% més que el 2015) (4). En el cas de la dona, aquesta forma de control social -pràcticament el 50% de les dones ha fet dieta enfront d'un terç dels homes (5)- es tradueix en la imposició d'una primesa que la mostra com un ésser fràgil i eternament menor d'edat. L'heteropatriarcat, disfressat de 90-60-90 i de barretes de cereals, converteix la feminitat exclusivament en uns *leggings* cenyits i uns talons alts (pot ser això, però també moltes més coses). Qualsevol esquema fora d'aquests paràmetres trenca la norma heteropatriarcal i es situa com a subjecte no apte dins del binarisme generat per aquest sistema (3). La bellesa -o el fals discurs del benestar: segons l'OCU la majoria de dietes no tenen valors nutricionals (6)- s'ha fet servir com a arma de dominació contra la dona, mer objecte decoratiu que ha de respondre sempre al desig masculí.

*"Una cultura obsessionada amb la primesa femenina no està obsessionada amb la bellesa de les dones. Està obsessionada amb l'obediència d'aquestes. La dieta és el sedant polític més potent en la història de les dones: una població tranquil·lament bona és una població dòcil",* que diu Naomi Wolf.

La violència simbòlica que exerceixen els mitjans de comunicació és rebuda de manera invisible (7). Els anuncis sobre cremes miraculoses generen la idea que una dona gran manca d'atractiu, i la forma de recuperar aquesta atenció social ha de ser la de mantenir-se el major temps possible jove. Aquest tipus de missatges calen en tota la ciutadania de la mateixa manera que calen els missatges gordofòbics. El cos gras és un cos defectuós, caduc i inservible, com el cos de les persones grans. Aquests cossos han de ser modificats, alterats, insultats, rebutjats per perseguir un ideal de salut / bellesa que ens allunye de la nostra realitat corporal i l'auto-acceptació. L'auto-odi com a campanya de desgast: un treball de la Societat Espanyola per l'Estudi de l'Obesitat a l'any 2014 va mostrar que un 76% de les dones no estan contentes amb el seu pes (8).

Existeix darrere de missatges suposadament benintencionats de companys càrrega heteropatriarcal? Com he dit, segurament hi haja un component de preocupació real, però també, i no es pot negar, un component d'heteropatriarcat. És l'amic revolucionari igual de contundent amb la "salut" dels seus companys homes?



No, perquè la realitat és que l'amic revolucionari anticapitalista segurament no mesure igual les dones que els homes, fent una clara diferència segons el gènere de les persones, situant l'home en una posició de privilegi on no és qüestionat ni valorat pel seu físic com les dones. D'altra part, i com es diu a la pàgina Stop Gordofobia, el discurs teòricament anticapitalista contra l'obesitat és un discurs contradictori: la pobresa és causa del capitalisme, algú argumentaria contra les persones pobres, els culpabilitzem des d'una postura d'esquerres? Doncs, per què fer-ho amb la gent grossa?

Quan el conjunt de la societat comparteix unes preferències estètiques, trencar amb aquestes idees és una tasca àrdua, més si això suposa reconèixer els propis privilegis i renunciar-hi. Quan obrim el debat entorn a la gordofòbia, estaria bé ampliar mires i deixar fóra el discurs suposadament revolucionari antiobesitat, analitzant el que en realitat s'està denunciant des d'una perspectiva feminista i anticapitalista: ningú té dret a jutjar els altres per la seua aparença física, ningú té dret a imposar què és o no atractiu, tots i totes som subjectes amb poder de decisió, tots i totes comptem, les dones som més que les nostres mesures i no hem vingut ací per a agradar el personal (menys als homes) i sobre tot, parlar de salut no hauria de ser pretext per poder seguir exercint discriminació contra ningú.

(1) [http://www.bbc.com/mundo/noticias/2016/04/160401\\_salud\\_paises\\_mas\\_obesos\\_lb](http://www.bbc.com/mundo/noticias/2016/04/160401_salud_paises_mas_obesos_lb)

(2) <http://www.foodispower.org/es/desiertos-alimentarios/>

(3) <https://www.riotandroll.com/single-post/2015/07/29/Gordofobia-el-peso-del-capital>

(4) [http://cronicaglobal.elespanol.com/economia/social-economia/cuanto-genera-la-cirugia-estetica-en-espana\\_66840\\_102.html](http://cronicaglobal.elespanol.com/economia/social-economia/cuanto-genera-la-cirugia-estetica-en-espana_66840_102.html)

(5) <http://www.medicinatv.com/reportajes/quien-se-libra-de-la-dieta-1417>

(6) [www.capital.es/2015/06/16/el-negocio-de-las-dietas](http://www.capital.es/2015/06/16/el-negocio-de-las-dietas)

(7) [www.pikaramagazine.com/2013/12/belleza-a-tu-manera](http://www.pikaramagazine.com/2013/12/belleza-a-tu-manera)  
<http://www.pikaramagazine.com/2013/12/belleza-a-tu-manera>

(8) <http://www.20minutos.es/noticia/2057106/0/encuesta/peso/mujeres/>

*"Si ens obligueu a viure negant el nostre cos perquè <la bellesa està a l'interior> ens obligueu a viure amb auto-odi, ens obligueu a viure fora de nosaltres, ens obligueu a <no ser> o a <ser a mitges>. Sota el coll som. I som més enllà de les vostres preferències estètiques".*



## "I les dones primes què?"

Celebre que cada vegada hi haja més articles sobre gordofòbia. En canvi, m'han sorprès els comentaris d'algunes dones amb cossos primers que han manifestat immediatament el seu malestar per entendre que s'està negant la seua realitat, la realitat d'unes dones que també són jutjades. No és la intenció, companyes, teniu el mateix dret a queixar-vos que la resta, el que em sembla innecessari i inapropiat és negar la gordofòbia. En aquest sistema patriarcal, totes som cosificades i valorades pel nostre cos; la dona grossa és jutjada com una persona incapaç de perdre pes, una gandula que no es manté saludable. La hipòtesi d'una possible depressió justifica la seua realitat corporal. A la dona prima se li aconsella agafar una mica de pes i se li insinua que pateix alguna malaltia i/o anorèxia. De la mateixa manera, se li atribueix la incapacitat de menjar saludable i la possibilitat de ser inestable emocionalment (perquè com ja sabeu, les dones som totes unes histèriques...).

Quan parlem de gordofòbia no estem negant això, estem ampliant la nostra visió pel que fa a la pressió estètica, analitzant altre tipus d'opressió que el sistema exerceix sobre la mida i forma dels nostres cossos. El sistema traça una jerarquia; la primesa i la grossor són els extrems d'una línia associada a la bellesa i a la lletjor, respectivament. Aquesta línia està plena de matisos però és reduïda a la seua màxima expressió: el cos prim i bell és el correcte, el cos gros i lleig no. Així doncs les realitats corporals més properes a la primesa estan més amunt en l'escala del privilegi formant part d'això que anomenem normativitat corporal. Altres realitats en canvi estan més avall, algunes fins i tot se situen en una escala molt inferior, on directament se'ls exclou de l'equació. Les jerarquies s'estenen fins i tot dins de cada realitat corporal. Perquè totes les dones primes no són considerades iguals, com tampoc ho són totes les dones grosses. Igualment, per què no és el mateix ser prima que ser grossa? Com apareix el privilegi prim? Per què no hauríem d'usar l'argument del victimisme cap a les dones grosses?

### 1– La primesa com a ideal

La primesa és l'ideal a assolir. Les dones grosses, les dones en general, aspirem a estar primes. Les dones grosses esperem que la nostra grossor siga un estat transitori que poder modificar, que tenir un cos gros no siga la nostra realitat corporal definitiva.

Les dietes per a aprimar-se abunden sobre les dietes per a engreixar-se, que per descomptat també existeixen. El negoci de la pèrdua de pes guanya una suculent quantitat de diners anualment. Les presentadores, cantants i actrius fan aquestes dietes i es mantenen primes al màxim. De fet, són reconegudes per la seua primesa, perquè la primesa és glamur, és salut i bellesa, és poder.

Cap dona aspira a estar grossa. Quan parlem d'engreixar uns quilos, és "*engreixar uns quilets*" i quan parlem de "*corbes*" parlem de tenir prou pit, cintura estreta, malucs amples i per descomptat, gens ni mica de greix de més. La grossor s'interpreta com una cosa nociva, poc glamurosa, poc o gens estètica, és vista com a falta de bona salut i no atorga cap estatus. Les presentadores, cantants, actrius grosses són humiliades fins a l'extenuació i indiscutiblement ho tenen més complicat per aconseguir feina.

## 2- Privilegi prim

La gent prima, en aquest cas algunes dones, no creuen gaudir de privilegis. Això passa, en primer lloc, perquè cada persona mira i parla des de la seua realitat, i pot sentint-se amenaçada si l'anomenen altres realitats, com si per això se la negara. I, en segon lloc, perquè la normalització de les diferents formes d'opressió fa que al final no es perceben com a tal, es dilueixen i invisibilitzen.

La gordofòbia és la broma que et persegueix des del parvulari, així que passa a ser normal i deixa de tenir rellevància. Les dones grosses ens hem de justificar tot el temps. Hem d'explicar perquè som grosses, intentant convèncer el nostre interlocutor que tot està bé malgrat la nostra grossor, assenyalant que en alguns moments hem estat primes, que podem tornar a aquest estat en qualsevol moment, que hem arribat a l'èxit alguna vegada.

Les persones primes que un dia van ser grosses ressalten orgullosos que han aconseguit amb esforç ser el que són ara, i el que són ara és indiscutiblement millor que el que eren abans. No vull dir amb això que estiga en contra de les dietes, entenc perfectament que si persegueixes un objectiu i l'aconsegueixes, t'omplis d'entusiasme (jo mateixa he estat en aquest punt), senzillament el que vinc a explicar és la diferència clara entre grossor i primesa.

Tothom es torna nutricionista, metge de cop i ens expliquen i assenyalen una vegada i una altra que el pes és el culpable de tot. El mal d'esquena, de cama, d'orella, d'ànima, tot és conseqüència directa de la nostra grossor. La gent prima pot menjar malament i tenir problemes de salut, però ningú els jutja per tot això a simple vista. Les persones grosses gairebé hem de presentar proves sobre el nostre estat de salut general. Aquesta pràctica de justificar-nos arriba a tal punt que avisem els nostres amants sobre el que es van a trobar sota la roba. Tenim por. Sovint, hem d'escoltar consells suposadament ben intencionats de les persones amb qui mantenim relacions íntimes respecte a com hem de modificar el nostre cos. Fins i tot ens comenten que no solen practicar sexe amb dones com nosaltres.

Perquè les grosses som percebudes com l'últim recurs sexual, com si no tinguérem la possibilitat de ser desitjades, com si no poguérem ser atractives. Si es fixen en nosaltres, hem d'estar agraïdes, si es fixen en nosaltres és per alguna cosa que no saben explicar. No poden dir senzillament que els agradem. No poden, perquè seria reconèixer que les normes es poden trencar. La dona grossa ha d' enamorar, ha d'omplir els cors de les persones. Aquesta és la justificació perfecta per mantenir sexe amb nosaltres: que el nostre interior està ple de bondat i que som simpàtiques. Dir que els nostres culs, pits, braços, esquenes, agraden és dir una obscenitat. Perquè som vistes com un fetitxe, un problema.

En alguns casos, les grosses directament no existim. Molts homes no han fet ús de la desqualificació (o no de manera massa obscena) per referir-se a les dones grosses perquè directament no les han inclòs en el seu cercle d'amistats -almenys de manera pública- ja que el físic gros ha estat una barrera.

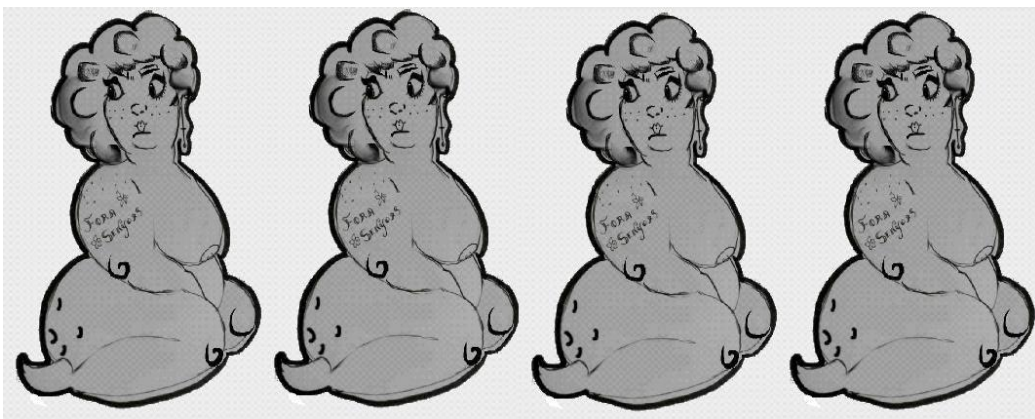
### 3- La gordofòbia no és victimització

La gordofòbia no és una excusa per fer-nos les víctimes, aquest argument és el mateix que s'usa contra les dones feministes i senzillament, no té fonament. Negar la nostra realitat és negar tot el que s'ha explicat, el que tenim davant dels nostres ulls, és negar la superficialitat d'aquesta societat que ens vol amb unes mesures i no altres.

Jo no vull agafar el paper de víctima i treure-ho amb qualsevol pretext, senzillament vull combatre una situació que oprimeix i invisibilitza molta gent. Si em reconec dins d'un col·lectiu oprimat, no negue l'opressió d'altres col·lectius o que jo no puga ser agressora en altres moments.

Sovint, se'ns tracta com a persones sense criteri, de manera condescendent i paternalista (el sistema patriarcal fa servir aquestes eines exercint control i poder): si hem estat incapaces de mantenir el nostre físic en línia, com sabrem viure correctament? El debat hauria de posar en el centre per què ens oprimeixen, ens neguen, ens ridiculitzen, ens invisibilitzen, per què ha d'haver un únic model corporal, una única talla considerada bona, què hi ha darrere de tot això i les conseqüències que comporta.

Les persones grosses desenvolupem el nostre criteri -com la resta, almenys teòricament-, en base a les nostres experiències personals, la nostra formació política, la nostra capacitat crítica. Per això, se'ns ha d'escoltar, recolzant el nostre apoderament, com en realitat s'ha d'escoltar qualsevol altre col·lectiu, sempre sumant forces. Així que quan parlem sobre gordofòbia i pregunteu: "*! les dones primes què?*" amb cert sentiment de menyspreu, jo dic: "*Les primes sou ací, al nostre costat, recolzant-nos, escoltant-nos i donant-nos credibilitat com a companyes sorores, perquè aquesta sororitat va de tornada quan sou oprimides, jutjades d'igual manera pel vostre físic, perquè caminem juntes i és un error negar-nos*".



## Lucía i els viatges infernals a l'autobús escolar.

El 10 de Gener de 2018 va fer un any que Lucía, de 13 anys, es va suïcidar a Múrcia. Aquest cas em va arribar al cor. El desencadenant d'aquest horror: l'assetjament escolar. Lucía patia gordofòbia: era pels seus assetjadors la grossa lletja de la classe. Tots i totes d'alguna manera hem matat la Lucía, a totes aquelles persones que ens van semblar massa rares en algun moment i vam tenir la imperiosa necessitat de fer broma amb un acudit barat. Aquest capitalisme i heteropatriarcat té moltes víctimes, l'assetjament escolar és una de les escales de discriminació d'uns sistemes que es basen en sotmetre altra gent. Aquest és l'infern que va viure Lucía:

*"Lucía va començar a patir assetjament als 10 anys, quan era a primària. El pare i la mare no li van donar importància, pensant que era cosa de criatures. El 2015, d'adolescent, va començar un tractament psicològic després d'un episodi detectat per la mare. «Un dia, al ficar l'entrepà a la motxilla, vaig veure que tenia els de tota la setmana i li vaig dir que, en tornar del col·legi, parlaríem d'això», comenta la mare. Lucía havia escrit que es trobava sola, que estava farta de ser la grossa. Estava enfonsada."*

*"Cada matí, el viatge a l'autobús cap a l'antic institut es convertia per a la xiqueta en un malson, perquè es ficaven amb ella durant tot el trajecte. La insultaven. L'espantaven. «Qui es va a seure amb la grossa?». Era la salutació habitual, segons els va relatar Lucía als seus pares" (1).*

Però el viatge a l'autobús i els entrepans a la motxilla no van ser els únics moments que hagué de suportar Lucía per fer front a la gordofòbia, la societat sencera li va recordar sistemàticament, i ens va recordar a totes, que ser diferent té un preu i que les dones grosses hem de fer el que siga per a deixar de ser-ho. Encara recorde les presentadores dels informatius parlant del cas de Lucía. Aquestes presentadores primes, guapes, joves. Cap grossa. Cap dona fora del cànon. A Lucía li vam dir tots i totes sense dir-li directament que el seu cos estava malament, que havia de ser una altra, més lleugera i més bella.

L'èxit no es posa de part de les dones que no atreuen boniques paraules (especialment dels homes). Els companys i les companyes de la seua classe només van verbalitzar el que ens diuen les revistes amb les seues fotos, les sèries i les novel·les d'amor (romàntic, heterosexual, monògam) i la roba dels grans magatzems.

Tant de bo algú li hagués dit a la Lucía que la vida l'acollia amb els braços oberts, amb tota la seua llum i bellesa, amb el seu pes i les seues formes. Que no som pel nostre cos, ni pels homes que ens desitgen. Tant de bo algú hagués posat una presentadora d'informatius grossa, o una cantant, o una política, o una actriu, o una professora, o una dependenta d'una botiga de roba grossa. Grosses que fan alguna cosa més que ser grosses marginades per la societat. Grosses que hi són per tot un conjunt de qualitats, professionals, personals, amb les seues aficions, estimades i respectades, visibles.

Tant de bo algú li hagués parlat de feminismes i gordofòbia, fent-la sentir important i forta, companya de lluites davant d'uns sistemes poderosos on les dones hem de fer front a un munt d'imposicions personals, laborals i socials. Tant de bo li hagueren presentat la companya Magda Piñeyro i li hagueren fet arribar el seu llibre "Stop Gordofobia i les panxes subverses" (Zambra-Baladre, 2017) (2) i dir-li que moltes activistes i col·lectius, en tot l'estat i arreu del món estem amb ella: Lucrecia Masson, Nicolás Cuello, Kabaret Gordo, Laura Contrera, Cuerpos empoderados, Ballenas Asesinas, Osas Combativas... etc.

Els nostres anuncis de dietes miracle i els pèls Pantene, les adolescents guapes perfectes de les sèries que són perseguides pels adolescents guapos perfectes de les sèries, les frases del tipus "*has de vestir més femenina*" i la insistència de complir amb la dictadura de l'IMC (index de massa corporal), van ferir Lucía. No estiguérem a l'altura de la seua sensibilitat i el seu dolor: el masclisme, el capitalisme i un sistema educatiu que no dóna l'abast i que necessita d'eines per a que la gent pugua aprendre en un context segur, d'igualtat i cooperació, li donaren l'esquena.

Les xifres de la vergonya parlen clar:

*"El bullying a l'Estat espanyol s'ha anat incrementant de manera increïble. En adolescents d'entre 12 i 16 anys d'edat, s'han realitzat estudis que demostren que gairebé el 10% dels estudiants han patit bullying, sent les xiques les més abusades, amb un 10% i els xics amb un 7%".*



*"L'edat en què es pateix mes bullying és entre els 12 i 13 anys d'edat que és quan entren en l'etapa secundària. En l'Estat espanyol, 1 de 5 xiques i xics han estat víctima del bullying amb major percentatge de dones que homes" (3).*

Mire la foto de Lucía i m'agradaria dir-li tantes coses: Lucía, no hi ha cap problema en que sigues una dona grossa, l'error no és teu, ni dels quilos de més ni de menys, l'error és nostre per imposar unes mesures i asfixiar les joves amb estereotips físics. La diferència és meravellosa, tu ets meravellosa. Lucía, ets preciosa. Només vull que sàpigues això. I ho sent, ho sent molt.

- 1) <http://www.elmundo.es/sociedad/2017/01/16/587d08f146163f94548b466b.html>
- 2) <https://www.traficantes.net/libros/stop-gordofobia-y-las-panzas-subversas>
- 3) <https://bullyingandmobbing.com/bullying-en-espana/>



## El desig.

El desig sempre ha sigut polític. Negar uns cossos, acceptar altres, reproduir relacions heteronormatives que sustenten el sistema patriarcal i capitalista. El meu desig és polític. Ha sigut polític quan he defensat diferents formes d'entendre el sexe. Quan he desitjat gent que se n'eixia de la norma. L'home massa prim o massa gros, massa baixet o massa alt, el raret de classe, o el lleig, o el bisexual o l'amanerat. Quan he lluitat per desitjar lliurement. Quan he exposat el meu cos sense justificacions i portant-me les pors. El meu desig és polític quan m'enfade amb la masculinitat. Perquè em sent perdedora sempre. Perdedora de follar o no follar. I deixo de desitjar. I patisc. Perquè de vegades sí desitge però voldria no desitjar. El meu desig segueix algunes normes (més de les que voldria), educada com a "hetera", m'han dit que és un home i m'he menjat aquest discurs. Em baralle amb aquests missatges. El teu desig és polític, quan només desitges gent blanca, cossos prims, persones de l'altre gènere, homes amb penis, dones amb vagina, persones amb un estatus, persones amb una "salut estàndard". No, no és innat. No té res d'innat. No ho és. Encara que acceptes l'esquema hegemònic i passes de qüestionar-te'l. No és innat. Sé que és dur, girar-ho tot, moure els mobles. Per on comencem? Sé que fa mal. Em confesse trencada per tots els costats, intentant recompondre el trencaclosques, ser més lliure, no autosabotejar-me tant, deixar que m'equivoque sense tant d'autodi. En el fons és simple; de vegades em sent sola amb totes les meues utopies al cap. I amb aquest desig, fet un cabdell.

### I. Il·lustració: ArteMapache



<https://artemapache.myportfolio.com/>

<https://www.instagram.com/artemapache/>

<https://www.facebook.com/search/top/?q=artemapacheartist>

## TINC

Tinc el cor a la mà  
I la societat el tira pel terrat  
*“Però on vas a ballar?”*  
*La teua grossor és una obscenitat!”*

Tinc les claus per obrir totes les portes,  
feminismes per somriure a deshores!

Tinc la veu per cantar  
I la voluntat de dir la veritat  
Què anem a cridar?  
Antigordofòbia i antipatriarcat!

Tinc les claus per obrir totes les portes,  
espais no mixtes per a ser més fortes!

**Si no puc ballar  
NO ÉS LA MEUA  
REVOLUCIÓ!**



## **Sóc una porca!**

Una de les grans mostres d' especisme es reflecteix en com recorrem a l'animalitat o a la bestialitat per rebaixar a les altres persones, minories o col·lectius oprimits. Des d'aquesta premissa es compara l'animal humà amb la resta d'animals tractant-los d'éssers inferiors, sense importància, bruts, absurds, estúpids, coses de les que sostreure profit.

Com a dona grossa m'han dit vaca, foca o porca, el que va més enllà d'un acudit sense rellevància i passa a ser l'expressió de tota una ideologia dominant. Primer, el masclisme, la idea que una dona ha de respondre a un cànon estètic degudament aprovat per la mirada masculina. Segon, la gordofòbia, la idea que una persona grossa s'ha de rebutjar plenament, ridiculitzar i discriminar. Tercer, l' especisme, la idea que una vaca, una foca o una porca són animals d'una categoria molt més baixa que la humana.

El meu cos es converteix per tant en aquest tros de carn que et poses al plat a l'hora de sopar: sóc consumible, sóc una cosa que perforar, ferir, amb la qual acabar. Us sembla exagerat? Algunes veus vénen argumentant des de fa temps que la gent grossa no hauria de gaudir de sanitat pública perquè suposem una despesa elevada per a la seguretat social. Ens culpabilitzen de ser com som, com es culpabilitza l'animal no humà que va tenir la suposada desgràcia de créixer en una condició que el converteix en un ésser de més baixa categoria. Si està sent criat per ser assassinat i passar a l'estómac de l'animal humà és per culpa de la seua suposada manca d'intel·ligència.

De la mateixa manera, si la gent grossa pateix, si en algun moment és tret del sistema sanitari o discriminada en l'àmbit laboral (cosa que passa més del que pensem) és simplement perquè no es cuida, no és com la resta. I què dir dels intents de tota la societat per canviar els nostres cossos, de transformar-los en alguna cosa que agrada, despullant-nos del nostre dret a ser lliurement com som? La invisibilització ens porta a la no existència. No som una possibilitat real, no som cossos amb els mateixos drets que els altres. No estem. I si estem som reduïts a l'absurd, a la mínima expressió. De manera similar són tractats els animals no humans (en aquest cas, tenen la terrible desgràcia de ser tractats com propietats, són esclavitzats des que neixen, són explotats i són assassinats, el que els converteix en éssers més vulnerables encara).

Un animal no humà no és propietari del seu cos, un animal no humà acabarà sent transformat en producte per a la població. No són lliures, negant la seua existència. Si estan és per a servir els animals humans, per entretenir, vestir, alimentar o acompanyar les persones.

El meu cos de grossa, anomenat vaca, porca o foca, és despul·lat de la seua humanitat. El meu cos no és de persona. Les seues dimensions se n'ixen dels marges i en eixir-se'n de manera desmesurada adquireixen una altra manera, una forma diferent, una forma inferior (per a aquesta societat), una forma que rebutja, la forma d'un animal no humà. Quina persona mantindria una relació íntima amb un animal no humà? Quina persona tractaria de forma responsable, respectant la seua existència a un animal no humà? No són els animals no humans tractats amb condescendència, menyspreu i superioritat? De la mateixa manera és tractat el cos gros. Un cos que ha deixat la seua forma humana per passar a la forma de la resta d'animals. Una traïció per a la humanitat. Una burla. Com som tractades les persones grosses en l'oci nocturn? Com aquest tros de carn que menjar quan hi ha gana (en referència a l'apetit sexual). Som una alternativa per saciar, encara que no siguem la primera opció barallable. L'animal no humà és representat com ximple, fàcil d'enganyar, és a la safata del supermercat, al nostre abast i en realitat sap bé. De la mateixa manera, les persones grosses som considerades simples i accessibles (en el pitjor dels sentits): com habitualment no mantenim sexe arribem amb més ganes a qualsevol que ens faça ulls una nit, anem passejant per la discoteca reclamant guerra, i quan algú ens entra diem que sí a l'instant. També tenim un "bon sabor", perquè com tenim poques ocasions de tenir sexe quan ho fem ens esforcem més que el comú dels mortals. Els sona? Prejudicis. Especisme i gordofòbia.

L'animal no humà no és que no va saber defensar-se, és que va ser criat en unes condicions de tortura psíquica i física, un context de violència absoluta on la maquinària creada per l'animal humà i el mateix animal humà exerceix un control sobre el seu ésser. L'animal no humà no és un filet. No és això que veus sense rostre en una safata. No és aquesta publicitat sucosa. L'ésser que veus al teu plat, ha estat sotmès a tortures indescriptibles.

Pel que fa al gust, la carn pateix una sèrie de processos perquè arribe al nostre paladar i vulguem repetir insaciablement, hem de fer servir un seguit de condiments, una sèrie de productes que ens estimulen de la manera a què ens ha acostumat la indústria càrnia. En qualsevol cas, i suposant que sí, que alguns d'aquests filets que tenim al davant ens resulten apetitosos també tenim la capacitat de dir no, assumint que el que hi ha darrere és una vida menyspreada.

La persona grossa no ha de ser algú sense vida sexual, no és necessàriament algú asexual, la persona grossa practica sexe com la resta, o no practica com la resta, i l'únic que el separa dels altres són els prejudicis socials . I què és això de què ho fem millor? No som bones amants per definició. I en qualsevol cas, la resta de la gent té l'opció de jutjar la persona per alguna cosa més que el seu pes dient "no" als prejudicis i a les relacions carregades de menyspreu pel simple fet de que l'altra persona siga grossa. La gent desconeix els animals, el mateix que desconeix a la gent grossa. La gent creu saber molt però només té una idea preconcebuda, una mostra xicoteta, diminuta, que amplien i carreguen de clixés. La vaca és considerada un animal lent. Un animal gegant que tanmateix no aprofita la seua corporalitat. La porca és considerada bruta, babau i lletja, per aquest morro xato que precedeix una cara amb dos grans orelles. La foca és considerada un animal inútil que s'arrossega llastimosament. Però, quines qualitats reals tenen aquests animals?

Les vaques són tremendament sociables, treballen en comunitat i tenen una gran sensibilitat en els seus sentits. Les porques són tremendament intel·ligents, lluny del que es creu. Tampoc són brutes, senzillament les obliguen a viure sobre els seus propis excrements. I el de considerar-les lletges no sé a qui se li va ocórrer però a mi em resulten molt belles (heu vist que ulls més expressius tenen?). Pel que fa a les foques, també posseeixen una gran intel·ligència i són en general molt afables. Una cosa que la majoria de gent desconeix és que són molt independents i valoren molt el seu propi espai.

I ara què? Vas a acabar amb els prejudicis o a seguir reproduint-los? Vas a combatre la gordofòbia i l' especisme?



*“M'han cridat grossa com si fos un insult, a altres persones no els diuen prima, rossa, morena, etc. No s'adonen que és un adjectiu més. S'han preocupat per la meua grossor amb cert paternalisme. Però aquesta mateixa gent no es preocupa per si estic bé psicològicament, si em va bé la vida, si he trobat feina. Tampoc es preocupen per si aquests comentaris tan habituals em poden causar depressió i, sobretot, trastorns alimentaris. La meua intenció no és justificar la grossor. Sóc totalment conscient que pot comportar un risc de salut. Simplement intente visualitzar que les persones grosses existim, en transició o no d'aprimament, i negar-ho és negar la realitat. Visca la diversitat de cossos”.*

**Andrea Pardo Calayatud.** Activista.







GRÀCIES DIVINE 🙌🏻💎👑👩🏻👤🏻♂️👉👉👉👉👉👉

*"Està trencant les regles del drag, utilitzant la roba que una persona grossa mai usaria. Ho porta a un nou nivell, a un nivell d'energia", va dir Waters en el documental I'm Divine.*

Diuen els qui la van conèixer que sempre va voler ser com una d'aquelles drag queens de l'època, una aspiració utòpica donat la seua gran grandària i caràcter cridaner. Però lluny d'ocultar el seu pes i la seua feminitat-, li varen causar problemes en la infància-, Glenn va decidir donar-li la volta a tot això i transformar-lo en el seu mitjà de vida. Amb l'ajuda de John Waters crearia el personatge que temps després la convertiria en icona undregound.



*“No solem aparèixer al cinema o en les sèries i si estem, els protagonistes són els nostres cossos. És estrany que la gent grossa faça d'alguna cosa que no siga ser grossa. El personatge és el seu propi cos. Nosaltres no som el cos neutre d'una història d'amor, som la grossa d'una història d'amor. Fins que la societat no deixi de ser gordofòbica això seguirà passant a les pel·lícules, les sèries i a tot arreu”.*

**Magda Piñeyro.** Activista.



## ÚLTIMAMENT

Últimament he tornat a ignorar el meu cos.

Sóc cap.

Sóc pensament.

No tinc cames.

Últimament he tornat a admirar la resta de cossos.

Són tan bonics.

Tan desitjables.

Tan visibles.

Últimament practique l'autosabotatge.

I l'ansietat guanya.

I no em puc veure a l'espill.

I tot és roba que he de donar.

Últimament m'esgota l'estiu.

I la mànega curta.

I els bikinis.

I les mirades.

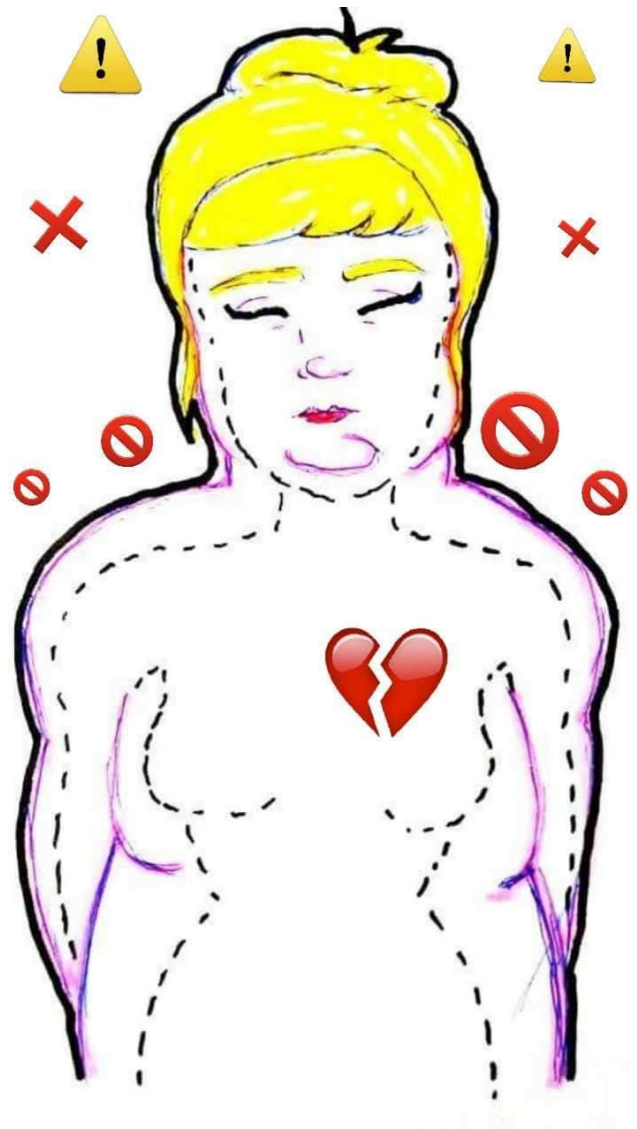
Quantes teràpies calen

per a que tot acabe?

Per què torne sempre als 15?

De veres costa tant abraçar-se  
a una mateixa?

**C.G.M.**





"- Avi, et semblo guapa?"

-Tu ets la xiqueta més bonica del món.

- Ho dius per dir.

- No. Estic bojament enamorat de tu. I no és per el teu cervell o la teua personalitat. "

### **Little Miss Sunshine.**

Jonathan Dayton i Valiere Faris. 2006.



"No es pot pensar sense el cos". **Lucrecia Masson**. Activista.



"Cap marca em deixava roba. Ningú em volia vestir". **Itziar Castro**. Actriu.

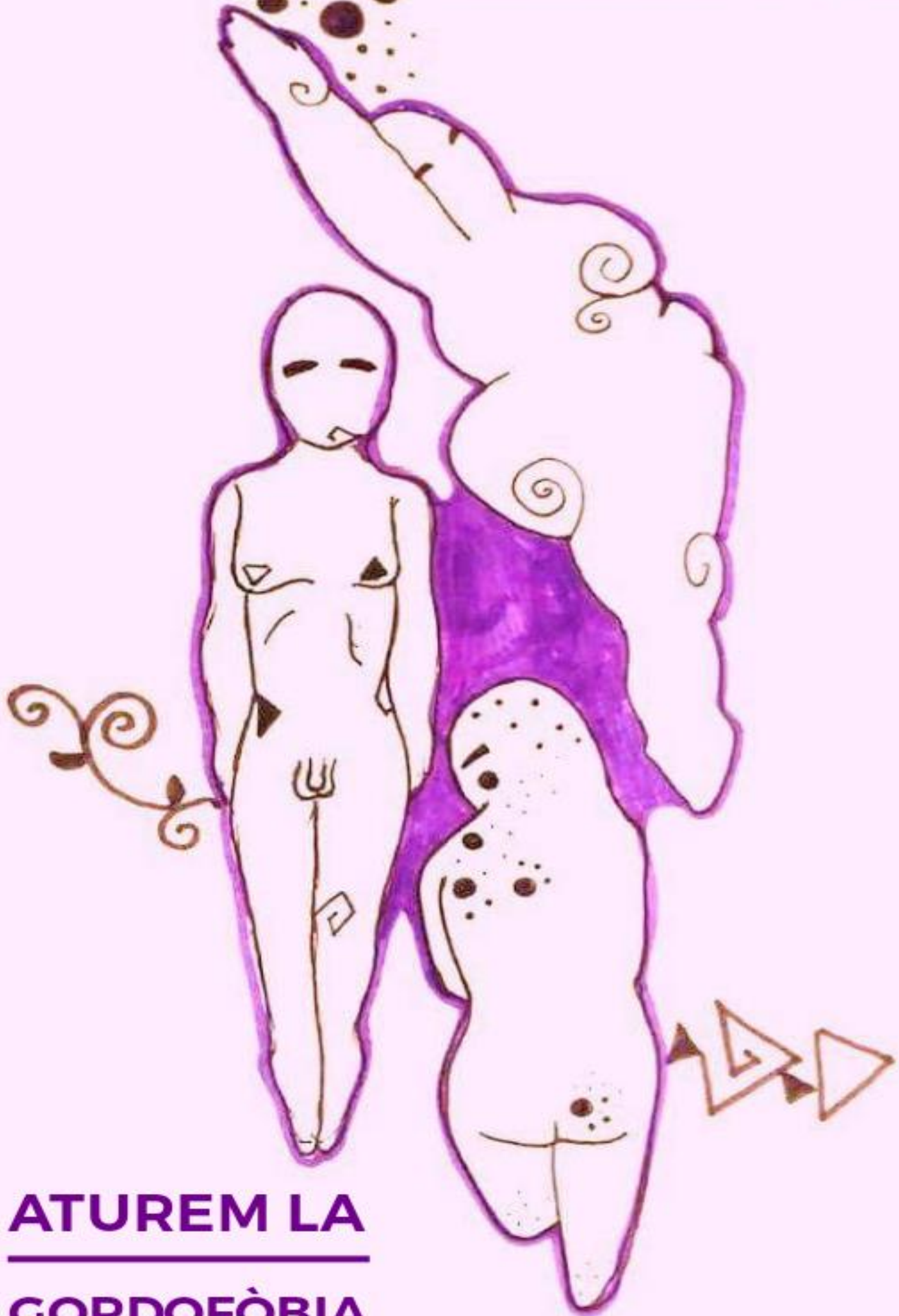


*“Ser un activista de la grossor és prendre una posició política i explícita al voltant dels efectes crítics que produeix la diferència del cos gros en la societat, per a mi un activista de la grossor treballa per tornar a explicitar aquestes dinàmiques invisibles en la sociabilitat que estan programades per a produir efectes de polvorització per a les nostres subjectivitats, els nostres desitjos, els nostres cossos, els nostres estils de vida, els nostres sentiments, els nostres futurs”.*

**Nicolas Cuello.** Activista.







**ATUREM LA**  

---

**GORDOFÒBIA**